

Fillers

I det här tillståndet tillbringade vi kanske

ett år,

ett år

är ett sådant tidsförlopp som inte går att mäta.

I ett år

försökte vi fundera ut hur torgets stenläggning var ett språk vi borde lära oss.

Det gick att ta upp stenarna,

i ett år gjorde vi det, vände och la den jordiga sidan uppåt.

Den jordiga sidan uppåt som tidsbegrepp. Medan jorden torkade i solen
Lilla torget
en planet
och stenen torget i miniatyr, solen stenen upp och ner.

En tjej hade ställt upp ett bord
och erbjud fillers.
Med jordiga smutsiga barnsliga city-handflator
Inkapslade i latex handskar storlek 7
delade
hon ut släta pannor
Gjorde bröd av vatten

Än så länge var det ingen som talade.
Än så länge hade vi inget att säga till varandra,
att öva på att möta varandras blickar gjorde ont
och krävde långa pauser.

/Att inte ha en rynka
Halvvägs mot apokalypsen
Måste kännas bra

Rynkfria och blästrade
Det är ni som får dom första biljetterna ut i rymden
Priset varierar efter hudens friktion
i luftrummet/

I ett vaket drömtillstånd snuddade händer vid varandra,
smektes graniten, bronzen, marmorn, den porösa gummin.

Orden står skrivna och det vi kan göra
är att tyst upprepa dom.

Det står du är byggd, du är konstruerad.
Att vara sammansatt
Som både en komplimang och en teknisk anvisning.

Alla talare är stumma men deras kroppar bildar vindtunnlar, ekon studsar där. Talarna står på torget
gjutna i sina fundament. Då och då uppdagas en gammal skiss som påvisar att talare si och så ska
vändas 180 grader åt sydöst, vilket man då gör.

Talarna är stumma för att dom är skulpturer. Dom står i grupp på torget. Skulptureernas storlek är
varierande och varierar, dom krymper och sväller

/känslan av att stå mittemot någon
Som har fillers
Fillers i hela ansiktet
Och allt är blankt och slätt
Och är vi lika gamla
Finns mina sänkor där under dina
Fillers som levande skulpturer under huden
Du är så blank framför mej/

Alla anvisningar har blåst bort, pamfletter, utskrifter, kallelser.
Vi går på muskelminne, att det var idag vi skulle ses.
ber muskelminnet
transportera oss till vår offentliga plats. Skaka skuggan bakåt,

att minnas är en kontinuitet. Hur slappa våra kroppar än är -
det är muskelminnet som för oss framåt -
så bildar många slappa kroppar en mur eller ett hav. Havet meandrar i en slapp bakåtgående dans.
Tillslut hade dropparna anslutit sig och det var äntligen en annan kropp där
när du lutade din slappa bakåt.

I ett vaket drömtillstånd snuddade händer vid varandra,
smektes graniten, bronzen, marmorn, den porösa gummin.

/Det blanka i ditt ansikte
I det speglar jag mig

Är det blanka en vindruva, du har kunnat odla
i medelhavsklimat/

På torget är skulpturerna i offentlighet
På torget är sorgen bunden i sorlet
Sorlet behöver stoderna så att ljudet kan studsas
Så att vi kan sörja
Ett vanitasprojekt som är jorden

/En barista med fillers
I hennes kind speglar jag mig
Vill kolla om min eyeliner är ok.
På torget skulle vi mötas senare i en blandning av anonymitet och familjaritet.
Hon hade lånat ut sin blanka kind till mig
Va kristet
Hon hade lånat ut sin blanka kind till världen/

Vi fick överblick över torget med hjälp av fickspeglar. Skulpturerna minskade i storlek men ökade i antal. Allt var tyst och blänkte

Skulpturer ersattes av människor efterhand,
ersattes av material som började närma sig mänskliga.

Till slut var skulpturerna små artefakter som vi kunde hålla i våra händer
Smeka och smeka
Älska dom för att dom va små

Ingen älskar en grotesk avgjutning
men den är svår att värja sig mot

/Allvarligt, Hörde en kvinna säga
Spray tan certifierad
Kan hon inte busa
Kan hon inte använda sig av en certifierad sprejare
Och skrubba först då sitter det bra

Några döda celler
Hamnar i avloppet,
ren och nymålad svamlar du ut på gatan såsom du
En gestalt vi inte ska ta för givet
Eller blanda ihop med olika skulpturer, som krymper och sväller i storlek

Det är en yta som jag tacksamt speglar mig i

cellerna skapar en bakvänt landskap
Som vi kan trampa till en perfekt mark
Och stigar att följa,
som meandrar i samhället.

Det är dom där antika skulpturerna i Berlin som ställs ut så som dom såg ut
i antiken
Med alla färger.

Inte vitt,
det är ett avtvättat missförstånd. Men vi vet
att vitt inte är någon färg
och att vithetskritik
är ett missförstånd, för
alla vita har inte samma färg.
Alla vita
marmorskulpturer har inte samma färg

EPILOG

Vi stod upp i grupp en sensommarkväll
Om syrener kunde blommat

Men det var en annan mättad blomsterlukt
som gjorde att alla stod prick still
Lukten blandade sig med färgen,
en synestetisk föreläsning.

Det mörknande med förhoppning.
de mörka timmarna så få
en sådan skymning blir ett lättjefullt avklingande skratt. Det mörka är tyst men varar bara
sina få timmar.

Vi stod upp i grupp i mörker - det här var stunden för några av oss att börja tala. Det var ok att viska
och harkla
och blunda
och prata för under ögonen va det samma färg. En somnade och en höll sig vaken och övade på sitt tal.
En skymning svepte in oss i mörker.

Vi utförde handgester, de som var tysta förde sin sensommarblå arm i en svepande rörelse
över den talandes tal.

Överstrykningsgesten markerade saker vi skulle komma ihåg i dagsljus,
när det inte är lika lätt att säga
du och
nej och
hej och
vi och
oss och
vi som kollektiv.

Den talandes tal i mörkret
var ett schampo för lilla själen
Lilla tysta själen som hade ont i tungan
Lutade sig mot en stenstod
och undrade över kroppens potential att övergå i andra material.
Få fortsätta vara tyst. Vara lilla mossen, lilla barken

Snart var det skymning igen,
tidevarvet var som vanligt igen
gången puttade fram den lilla människan, i sin långsamma promenad i den här pekoralen

/fillerspoesi

Ett skrynkligt pären med etiketten OPERA, så som livet känns

/

© Ulrika Lublin 2020